ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н YVES BOT
представено на 18 октомври 2007 година [1]

1. Настоящата жалба е с правно основание Директива 89/552/ЕИО на Съвета [2], която урежда дейността по телевизионно разпространение в рамките на общия пазар и която има за цел да гарантира свободното движение на телевизионни услуги между държавите-членки.

2. Член 3а от Директивата позволява на всяка държава-членка да вземе решение определени събития, които тя счита за особено важни за обществото като Олимпийските игри или Световното първенство по футбол, да бъдат излъчвани на територията ѝ от безплатна и достъпна за голяма част от населението телевизионна мрежа. Този член предвижда, че за мерките, предприети с тази цел от дадена държава-членка, трябва да бъде уведомена Комисията на Европейските общности, която проверява съвместимостта им с общностното право.

3. В случай че Комисията приеме мерките за съвместими, тя ги публикува в *Официален вестник на Европейските общности* и това публикуване създава задължение за другите държави-членки да осигурят спазването им от телевизионните оператори, установени на територията им, които излъчват към територията на приелата ги държава-членка.

4. В Решение от 15 декември 2005 г. по дело Infront WM/Комисия [3] Първоинстанционният съд на Европейските общности приема за допустима и основателна жалбата на дружество Infront WM AG, бивше KirchMedia WM AG [4], срещу Решение от 28 юли 2000 г., прието от Комисията на основание член 3а от Директивата и установяващо съответствие с общностното право на мерките, за които Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия е уведомило.

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — Директива от 3 октомври 1989 година относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите-членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 298, стр. 23, Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 215), изменена с Директива 97/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 юни 1997 година (ОВ L 202, стр. 60; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 232, наричана по-нататък „Директивата“).

3 — T-33/01, Recueil, стр. II-5897, наричано по-нататък „обжалваното решение“.

4 — Наричано по-нататък „Infront“.

5. Първоинстанционният съд приема, че решението, с което Комисията установява съответствието, представлява годен за обжалване акт. Той преценява също, че Infront, чиято дейност се изразява в закупуване и препродажба на права за излъчване на спортни събития, е пряко и лично засегнато от това решение, доколкото държи изключителни права за предаване на финалната фаза на Световното първенство по футбол, организирано от Международната федерация на футболните асоциации (FIFA) за 2002 и 2006 година за държавите от европейския континент, и доколкото тези събития са сред събитията от голямо значение, посочени в мерките, за които Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия е уведомило Комисията.

6. В настоящото производство по обжалване Комисията не оспорва изводите на Първоинстанционния съд, според които решението, издадено от нея в рамките на процедурата по член 3а от Директивата, е годен за обжалване акт. Вместо това тя оспорва преценката, че Infront е пряко и лично засегнато от решението за установяване на съответствието с общностното право на мерките, съобщени от Обединеното кралство.

7. В това заключение ще покажа, че по мое мнение Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагането на правото, като е приел наличието на процесуална легитимация у Infront.

I — Правна уредба

8. Член 3а от Директивата е приет с Директива 97/36. Неговият текст е следният:

„1. Всяка държава-членка може да вземе мерки съобразно правото на Общността, за да гарантира, че телевизионните оператори, които са под нейна юрисдикция, не излъчват на изключителна основа събития, за които се смята от държавата-членка, че са от голямо значение за обществото, по такъв начин, че да лишат значителна част от обществеността в тази държава-членка от възможността да проследи тези събития посредством предаване на живо или на запис по безплатна телевизия. Ако това стане, съответната държава-членка съставя списък от обозначени събития, национални или не, които тя прецени, че са от голямо значение за обществото. Тя трябва да извърши това по ясен и прозрачен начин, в подходящо и реално време. Извършвайки това, съответната държава-членка определя също дали тези събития следва да се предават изцяло или отчасти чрез отразяване на живо, или когато е необходимо или подходящо поради обективни причини от обществен интерес, изцяло или отчасти чрез предаване на запис.

2. Държавите-членки незабавно уведомяват Комисията за всички взети мерки, или които следва да бъдат взети съгласно параграф 1. В срок от три месеца от уведомяването, Комисията проверява, дали

тези мерки са съвместими с правото на Общността и ги съобщава на другите държави-членки. Тя иска становището на [контактния] Комитет, създаден съгласно член 23а [съставен от представители на компетентните органи на държавите-членки]. Тя незабавно публикува взетите мерки в *Официален вестник на Европейските общности* и поне веднъж годишно, консолидирания списък на мерките, предприети от държавите-членки.

3. Държавите-членки осигуряват, с подходящи средства в рамките на тяхното законодателство, телевизионните оператори под тяхна юрисдикция, да не упражняват изключителни права, закупени от тези телевизионни оператори след датата на публикуване на настоящата директива, по такъв начин, че значителна част от обществеността в друга държава-членка е лишена от възможност да проследи събития, които са посочени от тази друга държава-членка съгласно предходните параграфи, изцяло или отчасти чрез предаване на живо или, когато е необходимо или подходящо поради обективни причини от обществен интерес, изцяло или отчасти чрез предаване на запис по безплатна телевизия, както е определено от тази друга държава-членка съгласно параграф 1."

9. Понятието „телевизионен оператор" е определено в член 1, буква б) от Директивата като „физическо или юридическо лице, което носи редакционна отговорност за съставянето на разписанията на телевизионни програми по смисъла на буква а) и което ги излъчва или ги е излъчило посредством трети лица".

II — Обстоятелства по спора

10. Изложените в обжалваното решение обстоятелства, които ми изглеждат необходими, за да бъдат разбрани правните проблеми, повдигнати в жалбата на Комисията, са следните:

11. Infront упражнява дейност по придобиване, управление и разпространение на права за телевизионно излъчване на спортни събития и обикновено купува тези права от организаторите на събитията. Тя препродава така придобитите права на телевизионни оператори.

12. Дружеството майка на Infront прехвърля на последното изключителните права за разпространение на мачовете от финалната фаза на Световното първенство на FIFA за държавите от европейския континент, с изключение на Федерална република Германия, както и за Русия, другите бивши съветски социалистически републики и Турция, които права дружеството майка придобива от FIFA срещу сума, не по-ниска от 1,4 милиарда швейцарски франка.

13. Обединеното кралство уведомява Комисията на 25 септември 1998 г., и по-късно с писмо от 5 май 2000 г., за

мерките, предприети в съответствие с член 3a, параграф 1 от Директивата, като прилага списък на събитията от голямо значение за обществото в тази държава.

14. С писмо от 14 юли 2000 г., отправено до Комисията, Infront изтъква, че съставеният от Обединеното кралство списък не следва да се одобрява, тъй като не е в съответствие както с член 3a от Директивата, така и с други разпоредби на общностното право. То твърди по-специално, че при съставяне на дадения списък не била проведена ясна и прозрачна процедура, че този списък съдържал събития, които не са от голямо значение за британското общество, че при провеждане на процеса на консултации на национално и общностно равнище били допуснати тежки нарушения, като възразява също и срещу обратното действие на разглежданите мерки.

15. На 28 юли 2000 г. генералният директор на генерална дирекция „Образование и култура“ на Комисията изпраща на Обединеното кралство писмо, в което се посочва, че Комисията няма възражения по мерките, за които тази държава-членка я е уведомила, във връзка с телевизионното отразяване на събитията от обществен интерес в Обединеното кралство.

16. С писмо от 7 ноември 2000 г. Infront уведомява Комисията, че се е запознало с това одобрение и че възразява срещу засягането на правото му на собственост.

17. На 18 ноември 2000 г. в съответствие с член 3a, параграф 2 от Директивата Комисията обнародва разглежданите мерки. Тези мерки включват извлечения от законодателството на Обединеното кралство, както и списък със събитията от голямо значение за обществото в тази държава-членка, сред които е и финалната фаза на Световното първенство на FIFA.

18. С писмо от 22 януари 2001 г. в отговор на исканията на Infront, изложени в писма от 7 и 22 декември 2000 г., институцията посочва на дружеството, че процедурата за проверка на мерките, за които Обединеното кралство е уведомило, е приключила и списъкът със събития е преценен като съответстващ на общностното право.

III — Производство

19. На 12 февруари 2001 г. Infront внася жалба в Първоинстанционния съд с искане за частична или пълна отмяна на решението на Комисията, прието на основание член 3a от Директивата, с което се установява, че мерките, за които е уведомило Обединеното кралство, са в съответствие с общностното право.

20. С молба от 11 юни 2001 г. Комисията прави възражение за недопустимост на тази жалба на основание член 114 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

21. Първоинстанционният съд се произнася по възражението с решението по същество. Той също приема Кралство Дания, Френската република и Обединеното кралство, както и Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз да встъпят в подкрепа на исканията на Комисията.

22. Кралство Дания оттегля искането си за встъпване. Съветът не депозира писмено становище.

IV — Обжалваното съдебно решение

23. Първоинстанционният съд приема, че предмет на жалбата е писмото от 28 юли 2000 г., с което Комисията уведомява Обединеното кралство за съвместимостта с общностното законодателство на приетите от тази държава мерки по член 3а от Директивата.

24. Той напомня, че съобразно трайната съдебна практика независимо от формата си мерките със задължително правно действие, които засягат интересите на жалбоподателя, като изменят съществено правното му положение, са актове или решения, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна по смисъла на член 230 ЕО [5].

25. Първоинстанционният съд приема, че обжалваното писмо произвежда правно действие по отношение на държавите-членки, доколкото предвижда публикуване в Официален вестник на мерките, за които е била уведомена Комисията, като това публикуване има за последица привеждането в действие на механизма за взаимно признаване, предвиден в член 3а, параграф 3 от Директивата. Първоинстанционният съд посочва, че публикуването позволява на държавите-членки да се запознаят с тези мерки и да изпълнят задълженията си по споменатата разпоредба [6].

26. Според Първоинстанционния съд член 3а, параграф 2 от Директивата предоставя на Комисията правомощие за вземане на решения, въпреки че в нея не се посочва изрично, че тази институция взема „решение“ [7].

5 — Точка 89.
6 — Точки 94 и 95.
7 — Точка 107.

27. На следващо място, Първоинстанционният съд разглежда процесуалната легитимация на Infront. Той приема, че дружеството е пряко и лично засегнато от обжалваното писмо по следните съображения.

А — *По въпроса дали Infront е пряко засегнато*

28. Най-напред Първоинстанционният съд напомня, че съобразно трайната съдебна практика, за да бъде пряко засегнат частноправен субект по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, приетият общностен акт трябва да има преки последици върху правното положение на заинтересованата страна, изпълнението му трябва да има чисто автоматичен характер и да произтича от самата общностна правна уредба, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер [8].

29. След това той разглежда въпроса дали в съответствие с тази съдебна практика Infront е пряко засегнато в представените в жалбата му две хипотези, а именно: на първо място, ако продаде правата си за телевизионно разпространение на мачовете от финалната фаза на Световното първенство на FIFA за 2002 и 2006 година на телевизионен оператор под юрисдикцията на Обединеното кралство за целите на предаването им в тази държава, и на второ място, ако преотстъпи тези права на оператор, установен в друга държава-членка.

30. Що се отнася до първата хипотеза, Първоинстанционният съд приема, че Infront не е пряко засегнато от обжалвания акт, тъй като одобряването от страна на Комисията на мерките, за които я е уведомило Обединеното кралство, е без значение за тяхното прилагане в тази държава-членка [9].

31. В това отношение той изтъква, че мерките са влезли в сила в споменатата държава, преди Комисията да е била уведомена за тях, и следователно са могли да произведат правно действие на нейна територия преди уведомяването. От това той прави извода, че с обжалваното писмо Комисията не предоставя на Обединеното кралство предварително разрешение за приемане на посочените мерки, нито разрешава прилагането им с обратна сила, а само позволява на тази държава да се ползва от тяхното признаване на взаимна основа от другите държави-членки [10].

32. Що се касае до втората хипотеза, Първоинстанционният съд посочва, че друга държава-членка, която е различна

8 — Точка 130.

9 — Точка 133.

10 — Точки 134 и 135.

от Обединеното кралство и на чиято територия е установен телевизионният оператор — приобретател на държаните от Infront права за излъчване, е задължена да гарантира, че този оператор няма да се отклони от одобрените от Комисията мерки и че това задължение произтича от обжалваното писмо, валидиращо ex nunc тези мерки за целите на признаването им на взаимна основа от другите държави-членки [11].

33. Оттук Първоинстанционният съд прави извода, че настоящият случай е различен от този, по който е постановено Решение на Първоинстанционния съд от 13 декември 2000 г. по дело DSTV/Комисия [12] и на който се позовава Комисията във връзка с член 2а, параграф 2, втора алинея от Директивата, предвиждащ контрол a posteriori за съвместимост с общностното право на мерките, предприети от дадена държава-членка за забрана на излъчването на нейна територия на емисии от други държави-членки.

34. Освен това той посочва, че след публикуването на мерките обжалваното писмо не дава на националните органи никаква свобода на действие при изпълнението на задълженията им. В действителност Първоинстанционният съд счита, че „въпреки че процедурите за контрол, които националните власти са длъжни да прилагат в рамките на механизма за взаимно признаване, са определени от всяка държава-членка в законодателството ѝ за транспониране на член 3а, параграф 3 от Директивата, така или иначе тези власти трябва да осигурят спазването от страна на телевизионните оператори под тяхна юрисдикция на условията за излъчване на разглежданите събития, както са определени от държавата-членка в нейните мерки, одобрени и обнародвани в Официален вестник от Комисията“ [13].

35. На следващо място Първоинстанционният съд разглежда довода на Комисията, според който само телевизионните оператори, установени в Обединеното кралство, биха имали интерес да купят от Infront правата за излъчване на финалната фаза на Световното първенство на FIFA.

36. Всъщност Комисията поддържа тезата, че дори предварителната проверка на мерките, за които е уведомена, да задължава останалите държави-членки да гарантират, че телевизионните оператори под тяхна юрисдикция ще спазват списъка със събития от голямо значение за обществото, в дадения случай това било без значение. Според тази институция не би могло да се допусне, че Infront ще преотстъпи под-лицензии на правата си за разпространение в Обединеното кралство в полза на телевизионен оператор, който не е установен в Обединеното кралство, доколкото тези права се предоставят

11 — Точки 138—143.

12 — Дело T-69/99, Recueil, стр. II-4039.

13 — Точка 146.

за определена държава. На национално равнище приходите на телевизионните оператори произтичали от реклами, насочени към зрителите от дадената държава, от такси за национални лицензии или от национални абонаменти за платена телевизия. След като интересът на посочените оператори е да излъчват програми за зрителите в дадената държава, само тези от тях, които достигат до голяма част от населението на страната, биха приели да закупят на много висока цена правата за излъчване, чийто притежател е Infront. Ето защо, след като потенциалните подлицензианти на тези права за Обединеното кралство са оператори под юрисдикцията на британските органи, Infront било пряко засегнато само от националните мерки [14].

37. Във връзка с това Комисията изтъква също, че пазарът на телевизионни програми в Обединеното кралство е един от най-конкурентните в Европа и 25 % от телевизионните оператори в сектора имат лицензия за Обединеното кралство [15].

38. Първоинстанционният съд приема за установено следното:

„147. В крайна сметка, що се отнася до довода на Комисията, че само телевизионни оператори, установени в Обединеното кралство, биха имали интерес от закупуване [от Infront] на правата за излъчване на финалната фаза от Световното първенство на FIFA с цел предаването му в Обединеното кралство, следва да се изтъкне, че подобно предположение напълно лишава от полезно действие разпоредбата на член 3а, параграф 3 от Директивата. Всъщност следва да се напомни, че според осемнадесетото и деветнадесетото съображение на Директива 97/36 целта на този текст е да гарантира на зрителите свободен достъп до излъчванията на събития, считани от държавите-членки за събития с голямо значение за обществото, както и въз основа на принципа на взаимното признаване да наложи на държавите-членки да гарантират, че телевизионните оператори под тяхна юрисдикция ще спазват списъците със събития, съставени от друга държава-членка, за да не бъде лишена значителна част от зрителите в тази държава от възможността да проследи обозначените от същата събития.

148. Фактическата обстановка, въз основа на която е постановено решението на House of Lords [от 25 юли 2001 г.] по дело R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd (2001) UKHL 42 [...], въпреки че е свързано със събития, обозначени от Кралство Дания, все пак потвърждава съществуването на случаи, при които механизмът на взаимно признаване, уреден в член 3а, параграф 3 от Директивата,

14 — Точка 120.
15 — Точка 121.

се привежда в действие. Освен това в третия си доклад от 2001 година относно прилагането на Директивата [COM(2001) 9 окончателен] до Съвета, Европейския парламент и Икономическия и социален комитет Комисията посочва, че телевизионни оператори под юрисдикцията на Обединеното кралство трикратно са излъчвали събития, включени в списъка на Кралство Дания, като с това са лишили голяма част от датското население от възможността да проследи посочените събития.

149. При тези обстоятелства, въпреки недоказаните твърдения на Комисията относно спецификите на пазара на телевизионни програми в Обединеното кралство (вж. точка 121 [от обжалваното решение]), не може да се приеме, че правата за телевизионно разпространение на финалната фаза на Световното първенство на FIFA в тази държава-членка ще бъдат придобити непременно от телевизионни оператори, установени в същата държава."

39. От гореизложеното Първоинстанционният съд достига до извода, че Infront е пряко засегнато от обжалваното писмо, доколкото то позволява привеждането в действие в другите държави-членки на механизма на взаимно признаване на мерките, за които Обединеното кралство е уведомило.

Б — *По въпроса дали Infront е засегнато лично*

40. Най-напред Първоинстанционният съд напомня, че съобразно трайната съдебна практика субектите, които не са адресати на дадено решение, могат да твърдят, че са лично засегнати, само ако решението се отнася до тях поради някои техни присъщи качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин като адресата на решението.

41. По-нататък той посочва, че Infront е изключителен носител на правата за телевизионно разпространение на финалната фаза на Световното първенство на FIFA за 2002 и 2006 година, посочена сред събитията от голямо значение, обозначени от Обединеното кралство и одобрени от Комисията, за които телевизионните оператори под юрисдикцията на другите държави-членки задължително трябва да сключат договор с Infront, в качеството му на посредник за правата за разпространение на това събитие, за да получат лицензии за телевизионното му излъчване [16].

42. Той посочва, че приетите от Обединеното кралство мерки налагат на тези

16 — Точки 160 и 161.

оператори ограничения относно условията, при които могат да придобият изключителните права за разпространение, поради което тези мерки, макар и да не са насочени конкретно срещу Infront, препятстват възможността му свободно да се разпорежда с правата си [17].

43. Той напомня, че Infront е закупило разглежданите изключителни права преди влизането в сила на член 3а от Директивата и по аргумент a fortiori — преди приемането на обжалваното писмо, така че последното го засяга поради качество, което му е присъщо [18].

B — *По съществото на спора*

44. Първоинстанционният съд приема, че обжалваният акт е засегнат от съществени процесуални нарушения, тъй като е бил издаден без съгласуване с колегията на членовете на Комисията и подписалият го генерален директор не е бил изрично оправомощен за това от колегията [19].

45. Съгласно диспозитива на обжалваното съдебно решение, решението на Комисията, съдържащо се в писмото ѝ до Обединеното кралство, е отменено, жалбата е отхвърлена в останалата част, Френската република, Обединеното кралство и Парламентът понасят направените от Infront съдебни разноски във връзка с встъпването им, Комисията понася направените от нея съдебни разноски, както и тези на Infront, с изключение на посочените по-горе, а встъпилите страни понасят направените от тях съдебни разноски.

V — Жалбата

46. Комисията моли Съда да отмени обжалваното решение, да се произнесе по жалбата на Infront по делото, по което е постановено посоченото по-горе съдебно решение, като приеме, че същата е недопустима, и да осъди Infront да заплати съдебните разноски по посоченото дело и по настоящото производство по обжалване.

47. Infront изразява становище по същество за оставяне без уважение на жалбата и осъждане на Комисията да заплати съдебните разноски, като в съответствие с член 69, параграф 3 от Процедурния правилник иска произнасяне по разноските в този смисъл дори в случай че жалбата бъде приета за основателна, предвид обстоятелството, че Комисията обжалва решението само частично.

17 — Точки 162—165.
18 — Точки 166 и 167.
19 — Точка 177.

48. Комисията оспорва съображенията на Първоинстанционния съд, според които Infront е пряко и лично засегнато от обжалвания акт по смисъла на член 230 ЕО, четвърта алинея ЕО, според който всяко физическо или юридическо лице може да внесе жалба срещу решение, което въпреки формата си на решение, адресирано до друго лице, го засяга пряко и лично. Ще разгледам тези две основания последователно.

А — *По съображението, според което Infront е пряко засегнато от обжалвания акт*

1. Правни основания и доводи на страните

49. Комисията изтъква, че Първоинстанционният съд не е доказал, че са изпълнени двете условия, установени от съдебната практика, според които, от една страна, спорният акт трябва да засяга правното положение на жалбоподателя, а от друга страна, изпълнението на акта трябва да е с чисто автоматичен характер.

50. Що се касае до първото условие, като основен довод Комисията изтъква, че Първоинстанционният съд не е изяснил с какво оспореният акт е оказал пряко въздействие върху положението на Infront на пазара.

51. В този смисъл тя изтъква, че действието на този акт налага на държавите-членки да създадат задължения за телевизионните оператори, които биха могли да ги възпрат от покупката на правата за излъчване на събитията, посочени в мерките, за които е имало уведомяване, или да ги накарат да придобият тези права на цена, по-ниска от тази, която биха приели да заплатят, ако такива задължения не съществуваха. Дружество за платена телевизия би могло да се откаже да придобие права за излъчване на такива събития, след като те трябва да бъдат задължително излъчвани и от безплатен телевизионен оператор, покриващ 95 % от територията на Обединеното кралство. Следователно Infront би имало по-малко потенциални купувачи и би се оказало в по-малко благоприятно положение на пазара. Това обаче биха били непреки икономически последици. Правното ѝ положение било останало незасегнато.

52. При условията на евентуалност, в хипотезата, при която е достатъчно даден акт да засегне икономическото положение на жалбоподателя, за да се приеме, че същият е пряко засегнат, Комисията упреква Първоинстанционния съд, че не е посочил какви са действителните икономически последици от обжалвания акт за посредник, какъвто е Infront. Всъщност тези последици били напълно несигурни, тъй като, доколкото Комисията била запозната, никога не е имало телевизионен оператор, установен в държава, различна от Обединеното кралство, който да е бил склонен да плати желаната от Infront сума за правото да предава в тази държава финалната фаза на Световното първенство на FIFA. В действителност,

за да бъде направена такава инвестиция, доколкото приходите на даден телевизионен оператор произтичат от реклами, насочени към националната аудитория, от такси за национални лицензии или от национални абонаменти, потенциалният приобретател би следвало да разполага с достатъчно широко покритие на британска територия или да желае да пренасочи дейността си в тази посока.

53. Първоинстанционният съд бил допуснал грешка при прилагането на правото, като не поискал от Infront да представи доказателства за посочените икономически последици и като приел за установено, че Комисията не е доказала твърденията си за спецификите на пазара на телевизионни програми в Обединеното кралство. Освен това, като твърдял, че това становище на Комисията би лишило от всякакво полезно действие член 3а, параграф 3 от Директивата, Първоинстанционният съд дал неправилно тълкуване на тази разпоредба, тъй като то означавало, че за всяко събитие, обозначено от дадена държава-членка, би следвало задължително в другите държави-членки да има телевизионни оператори, склонни да закупят изключителните права за това събитие в първата държава.

54. Що се отнася до второто условие, според което изпълнението на обжалвания акт трябва да има чисто автоматичен характер и да произтича от самата общностна правна уредба, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер, Първоинстанционният съд бил пренебрегнал действието на член 3а, параграф 3 от Директивата.

55. Наистина според Комисията събитията и начинът на тяхното излъчване, пряко или на запис, частично или изцяло, можели да се определят от държава, която уведомявала за тях, и следователно от решението, установяващо съответствието на тези мерки с общностното право. Въпреки това, за разлика от посоченото от Първоинстанционния съд в точка 146 от обжалваното съдебно решение, това решение за съответствие не лишавало националните органи от право на преценка при изпълнението на техните задължения. Изпълнението на задълженията, определени от уведомяващата държава, зависело в голяма степен от законодателството и от замисъла на компетентните национални органи.

56. Наличието на такива разлики било видно от дело TV Danmark 1, по което са постановени решение на Court of Appeal и решение на House of Lords относно изпълнението от страна на Обединеното кралство на задълженията, установени от Кралство Дания във връзка със събитията от голямо значение за обществото в тази държава-членка.

57. Според британската система било достатъчно даден телевизионен оператор, който е безплатен и достига до голяма част от населението на уведомяващата държава-членка, да е имал същата

възможност да закупи въпросните изключителни права. Напротив, според датската система телевизионен оператор, който е закупил изключителни права за разпространение, може да ги упражни само ако е в състояние да вземе мерки, за да гарантира необходимото покритие посредством другите телевизионни оператори, освен ако може да докаже, че това не е в рамките на разумно възможното.

58. Следователно било погрешно да се приеме, че прилагането на взетото от Комисията решение на основание член 3а, параграф 2 от Директивата е чисто автоматично и произтича пряко от самата общностна правна уредба.

59. Infront оспорва тези доводи и изтъква, че Първоинстанционният съд законосъобразно е приел, че обжалваният акт го засяга пряко.

2. Съображения

60. Както напомня и Първоинстанционният съд, частноправен субект трябва да се смята за пряко засегнат от общностен акт, ако този акт, от една страна, произвежда преки последици за правното му положение, и от друга страна, изпълнението на този акт има чисто автоматичен характер и произтича от самата общностна правна уредба, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер [20].

61. Комисията упреква Първоинстанционния съд, че не е доказал наличието на всяко едно от двете условия.

62. На първо място, по отношение на последиците от обжалвания акт върху положението на Infront Комисията като основен довод изтъква, че този акт предизвиква само непреки икономически последици за дружеството, като правното положение на същото остава непроменено. Не споделям това становище поради следните съображения.

63. Както Първоинстанционният съд посочва в точка 165 от обжалваното решение, мерките, за които Обединеното кралство уведомява, и следователно обжалваният акт лишават Infront от възможността свободно да се разпорежда с правата си за телевизионно разпространение на финалната фаза на Световното първенство на FIFA за 2002 и 2006 година. По силата на този акт Infront е възпрепятствано да предостави тези изключителни

20 — Решение от 5 май 1998 г. по дело Dreyfus/Комисия (C-386/96 P, Recueil, стр. I-2309, точка 43 и цитираната съдебна практика).

права за разпространение на платена телевизионна мрежа, установена в държава, различна от Обединеното кралство, която желае да излъчва това събитие в тази държава. Наложено му е задължението да гарантира, че тези права ще бъдат достъпни и за безплатен телевизионен оператор, до който има достъп голяма част от британското население.

64. Следователно последиците от обжалвания акт за положението на Infront се изразяват не само в чисто икономически вреди като намаляване на пазарната стойност на правата му за разпространение на финалната фаза на Световното първенство на FIFA за 2002 и 2006 година. Те се изразяват също и в засягане на правото му на собственост, като създават пречки пред правото му да предостави изключителни лицензии. Следователно считам, че Първоинстанционният съд законосъобразно е приел, че съгласно съдебната практика обжалваният акт поражда последици за правното положение на Infront.

65. Комисията изтъква като допълнително основание, че в действителност обжалваният акт не поражда последици за Infront, тъй като няма телевизионен оператор, установен в държава, различна от Обединеното кралство, който би могъл да придобие правата за разпространение на финалната фаза на Световното първенство на FIFA, за да я излъчва в тази държава. Освен това Първоинстанционният съд бил разместил тежестта на доказване, като приел, че Комисията следва да докаже тези обстоятелства, и допуснал грешка при прилагането на правото при преценката си относно приложното поле на член 3а от Директивата.

66. Считам, че тези доводи на Комисията повдигат по-скоро въпроса за това дали Infront е имало правен интерес, отколкото за условието, съгласно което Infront трябва да е пряко засегнато от обжалвания акт. В действителност с посочените доводи отново се изтъква, че отмяната на този акт не би ползвала Infront, тъй като при всяко положение извън Обединеното кралство не съществувал потенциален приобретател на притежаваните от него права за разпространение.

67. Трайната съдебна практика приема, че освен посочените в член 230 ЕО условия частноправният субект, който оспорва общностен акт, трябва да има процесуална легитимация, т.е. да има интерес от отмяната му. Това предполага жалбата да може чрез резултата си да ползва страната, която я е подала [21].

68. Наистина, както изтъква Комисията, жалбоподателят следва да докаже, че е изпълнено и това условие за допусти-

21 — Вж. по-специално Решение на Първоинстанционния съд от 28 септември 2002 г. по дело MCI/Комисия, T-310/00, Recueil, стр. II-3253, точка 44 и цитираната съдебна практика.

мост на жалбата му [22]. Липсата на правен интерес представлява липса на абсолютна процесуална предпоставка [23]. Освен това Комисията с основание подчертава, че от член 3а, параграф 3 от Директивата не може да се направи извод, че за всяко събитие, обозначено от една държава-членка, в останалите държави-членки непременно трябва да има телевизионни оператори, които биха могли да закупят изключителните права за излъчване на това събитие в първата държава.

69. В действителност от системата, установена с член 3а от Директивата, е видно, че държава-членка, която реши да използва предоставената от тази разпоредба възможност и да състави списък със събития, които трябва да бъдат излъчвани на територията ѝ от безплатна телевизионна мрежа за възможно най-голяма част от населението, трябва задължително да уведоми за този списък Комисията, независимо от обстоятелството дали изключителните права за излъчване на тези събития биха могли или не да бъдат придобити от телевизионни оператори, установени на територията на друга държава-членка.

70. Ето защо не считам, че Първоинстанционният съд е разместил тежестта на доказване, нито че неправилно е изтълкувал член 3а от Директивата.

71. Що се отнася до тежестта на доказване, дори доказването на правния интерес да е в тежест на частноправния субект, който желае отмяната на общностния акт, така или иначе това изискване не може да освободи Комисията от задължението да предостави доказателства за фактическите обстоятелства, на които се позовава, каквото задължение има всяка друга страна в съдебното производство.

72. В случая с възражението си за недопустимост на внесената от Infront жалба Комисията посочва, че телевизионният пазар в Обединеното кралство е един от най-конкурентните в Европа и че 25 % от телевизионните оператори имат лицензия в тази държава-членка. Въз основа на тези твърдения Комисията изтъква, че е немислимо Infront да предостави правата си за телевизионно разпространение на финалната фаза на Световното първенство на FIFA на телевизионен оператор, който не е установен в Обединеното кралство.

73. Считам, че Първоинстанционният съд не е разместил тежестта на доказване на правния интерес, като е приел, че твърденията относно спецификата на телевизионния пазар в Обединеното кралство не могат да бъдат взети предвид, тъй като не са доказани.

22 — Определение от 31 юли 1989 г. по дело S./Комисия, C-206/89 R, Recueil, стр. 2841, точка 8.

23 — Решение по дело MCI/Комисия, посочено по-горе, точка 45.

74. Нещо повече, поради оспорването на тези твърдения от Infront и посочването от негова страна пред Първоинстанционния съд на множество потенциални приобретатели на правата му за разпространение, установени в държави-членки, различни от Обединеното кралство, именно Комисията е следвало да докаже основателността на тези твърдения.

75. На следващо място, не намирам за неправилно тълкуване на член 3а от Директивата съображението в обжалваното решение, че доводите на Комисията лишават от полезно действие тази разпоредба.

76. В действителност това съображение е в отговор на довода на Комисията, изложен накратко в точка 120 от обжалваното решение, според който предвид обстоятелството, че приходите на телевизионните оператори произтичат от реклами, насочени към националната аудитория, от такси за национални лицензии или от национални абонаменти за платена телевизия, само оператори, излъчващи за голяма част от националната аудитория и следователно установени в Обединеното кралство, биха приели да придобият изключителните права за разпространение, държани от Infront.

77. Като поддържа по този начин тезата, че предвид много високата цена на изключителните права за разпространение на спортни събития като финалната фаза на Световното първенство на FIFA и източниците на приходи за телевизионните оператори, в състояние да придобият тези права реално са само оператори, установени на територията на държавата-членка, възползвала се от възможността по член 3а от Директивата, Комисията поставя под съмнение реалната полза от процедурата за взаимно признаване, създадена с тази разпоредба.

78. В действителност, ако в състояние да придобият изключителните права за излъчване на такива събития са единствено телевизионните оператори, установени на територията на държавата-членка, която е взела решение определени спортни събития да са предмет на разпространение сред цялата аудитория, би била лишена от смисъл предвидената в член 3а, параграф 3 от Директивата процедура, целяща да гарантира спазването на мерките, приети от тази държава-членка, от страна на телевизионните оператори, установени на територията на другите държави-членки.

79. Следователно Първоинстанционният съд не е приел, както изтъква в жалбата си Комисията, че член 3а, параграф 3 от Директивата изисква за всяко обозначено от държава-членка събитие задължително да има телевизионни оператори, установени в други държави-членки, които биха могли да закупят изключителните права за разпространение на това събитие. Той отговаря на доводите на последната, според които за спортни събития като тези, чиито права за телевизионно разпространение се държат от Infront, не

би могло да има други потенциални купувачи на изключителните права на излъчване освен националните телевизионни оператори.

80. От това следва, че Първоинстанционният съд не е пропуснал да докаже, че е изпълнено условието обжалваният акт да засяга правното положение на Infront.

81. На второ място, що се касае до второто условие, изведено от съдебната практика, според което изпълнението на обжалвания акт следва да има чисто автоматичен характер и да произтича от самата общностна правна уредба, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер, считам, че Първоинстанционният съд също не е допуснал грешка при прилагане на правото в преценката си, че това условие е изпълнено.

82. Наистина, както изтъква Комисията, член 3а, параграф 3 от Директивата предоставя на другите държави-членки право на преценка при прилагането на мерките, приети от дадена държава-членка и публикувани от Комисията. Това право на преценка все пак не е в състояние да постави под съмнение процесуалната легитимация на Infront.

83. В действителност това, което е важно да се вземе предвид при преценката на посоченото условие, е причинно-следствената връзка между последиците за правното положение на жалбоподателя и общностния акт, чиято отмяна е поискана. Поставеното от съдебната практика условие е изпълнено, ако тези последици произтичат пряко от самия акт. Според съдебната практика такъв е случаят, когато разглежданият акт задължава адресатите си да предизвикат такива последици [24] или когато възможността адресатите на акта да не се съобразят с него и да не предизвикат тези последици е чисто теоретична, тъй като волята им да настъпят последици в съответствие с него не се поставя под съмнение [25].

84. В дадения случай в точка 146 от обжалваното решение Първоинстанционният съд законосъобразно е преценил, че обжалваният акт не оставя никакво право на преценка за адресатите си, тъй като ги задължава да предизвикат последиците за правното положение на Infront, срещу които същото възразява.

85. В действителност, както видяхме по-горе, тези последици се изразяват във възпрепятстване на възможността изключителните права за разпространение на финалната фаза на Световното първенство на FIFA да бъдат продавани на телевизионен оператор, установен в държава-членка, различна от Обединеното

24 — Решение по дело Dreyfus/Комисия, посочено по-горе, точка 43 и цитираната съдебна практика.

25 — Решение по дело Dreyfus/Комисия, точка 44 и цитираната съдебна практика.

кралство. Посочените последици очевидно са пряко следствие от обжалвания акт, тъй като произтичат пряко от мерките, предприети от Обединеното кралство с цел това събитие да бъде разпространявано на територията му от безплатна телевизионна мрежа, до която има достъп голяма част от населението.

86. Предвид тези обстоятелства считам, че преценката на Първоинстанционния съд, съгласно която Infront е пряко засегнато от обжалвания акт, не е засегната от грешка при прилагането на правото и че жалбата на Комисията по този въпрос трябва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Б — *По преценката, съгласно която Infront е лично засегнато*

1. Основания и доводи на страните

87. Комисията изтъква, че съображенията на Първоинстанционния съд трудно могат да бъдат разбрани.

88. Според Комисията Infront може да бъде засегнато от обжалвания акт само в обективното си качество на носител на изключителните права, придобил правата за разпространение на едно от събитията, посочени в британските мерки. Тя изтъква, че Първоинстанционният съд не е посочил, че обжалваният акт представлява съвкупност от индивидуални решения по отношение на носителите на права. Тя подчертава, че този акт визира единствено телевизионните оператори и създава задължения само за тях. За носителите на права произтичали само икономически последици и Първоинстанционният съд в предходни дела бил приел, че това обстоятелство не е достатъчно, за да се индивидуализира даден частноправен субект [26]. В това отношение Комисията намира, че настоящото дело е различно от случаите, по които са постановени Решение по дело Piraiki-Patraiki и др./Комисия [27], Решение по дело Extramet Industrie/Съвет [28] и Решение по дело Codorniu/Съвет [29], които се отнасят за специфични положения.

89. Комисията изтъква, че Infront не се намира в положение, което е различно от това на останалите носители на изключителни права за разпространение на различните събития, обозначени от Обединеното кралство. То било изправено пред обичайния търговски риск, което не било достатъчно да му се признае правото на жалба.

90. Накрая Комисията посочва, че Infront би могло да обжалва британските мерки

26 — Комисията се позовава на Определение на Първоинстанционния съд от 15 декември 2000 г. по дело Galileo и Galileo International/Съвет, T-113/99, Recueil, стр. II-4141, както и на Решение на Първоинстанционния съд от 6 декември 2001 г. по дело Emesa Sugar/Съвет, T-43/98, Recueil, стр. II-3519.

27 — Решение от 17 януари 1985 г., 11/82, Recueil, стр. 207.

28 — Решение от 16 май 1991 г., C-358/89, Recueil, стр. I-2501.

29 — Решение от 18 май 1994 г., C-309/89, Recueil, стр. I-1853.

пред съответната юрисдикция в Обединеното кралство, така че недопустимостта на жалбата му пред общностния съдия не го лишавало от правото му на съдебно обжалване.

91. Infront оспорва доводите на Комисията и изразява становище, че Първоинстанционният съд законосъобразно е приел, че то е лично засегнато от обжалвания акт.

2. Съображения

92. Не споделям доводите на Комисията относно липсата на яснота в мотивите на Първоинстанционния съд и относно съдържанието им.

93. Най-напред Първоинстанционният съд основателно напомня, че частноправните субекти, които не са адресати на дадено решение, могат да твърдят, че са лично засегнати, само ако решението се отнася до тях поради някои техни присъщи качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин като адресата на решението [30].

94. Нека напомня, че по-нататък той показва, че Infront отговаря на това условие след анализ, който по същество се основава върху три обстоятелства. Първо, Infront е носител на изключителните права за телевизионно разпространение на финалната фаза на Световното първенство на FIFA за 2002 и 2006 година, което е едно от събитията, посочени в приетия от Обединеното кралство списък на събития от голямо значение за обществото и одобрени от Комисията с обжалвания акт. Второ, то е придобило тези права преди приемането на този акт и дори преди влизане в сила на член 3а от Директивата. Трето, посоченият акт, макар и да не е насочен срещу Infront, препятства възможността му да се разпорежда свободно с посочените права в полза на телевизионен оператор, установен в държава-членка, различна от Обединеното кралство.

95. Не приемам, че тези съображения на Първоинстанционния съд са опорочени от грешка при прилагане на правото.

96. В действителност от съдебната практика е видно, че за да може даден частноправен субект да се счита за лично

30 — Решение по дело Piraiki-Patraiki и др./Комисия, посочено по-горе, точка 11.

засегнат от общностен акт, на който не е адресат, той следва да е определен или да е определяем към момента на приемане на този акт [31]. От анализа на Първоинстанционния съд следва, че към момента на приемане на обжалвания акт Комисията е била в състояние да идентифицира Infront, тъй като това дружество е носител на изключителните права за разпространение на финалната фаза на Световното първенство на FIFA за 2002 и 2006 година, която е едно от събитията, посочени в списъка с мерки, за които Обединеното кралство е уведомило.

97. По-нататък, ако за да се обоснове правото на даден частноправен субект да иска отмяна на общностен акт по принцип не е достатъчно увреждане от чисто икономическо естество, както изтъква Комисията, следва да се напомни, че Първоинстанционният съд не приема, че Infront било лично засегнато от обжалвания акт единствено поради това че актът довел до отрицателни икономически последици за него. В точка 165 от обжалваното решение Първоинстанционният съд посочва, че споменатият акт препятства възможността на Infront свободно да преотстъпва изключителните си права за разпространение на съответното събитие на платена телевизия, установена извън Обединеното кралство, която желае да излъчва събитието в тази държава.

98. С други думи, Първоинстанционният съд приема, че обжалваният акт засяга правото на собственост на Infront.

99. Струва ми се, че допустимостта на жалбата на Infront е в съответствие с трайно установена съдебна практика, според която се приема, че частноправен субект може да оспорва законосъобразността на общностен акт, когато този акт изменя правата, които лицето е придобило преди приемането му.

100. Съдът се е произнесъл в този смисъл в Решение по дело Toepfer и Getreide Import Gesellschaft/Комисия, посочено по-горе, с което за първи път приема, че частноправен субект може да бъде лично засегнат от решение с адресат държава-членка [32]. Той възприема такова

31 — Решения на Съда от 1 юли 1965 г. по дело Toepfer и Getreide Import Gesellschaft/Комисия, 106/63 и 107/63, Recueil, стр. 525 и 533и по дело Piraiki-Patraiki и др./Комисия, посочено по-горе, точки 21, 28 и 31, Решение от 26 юни 1990 г. по дело Sofrimport/Комисия, C-152/88, Recueil стр. I-2477, точка 11, Решение от 11 февруари 1999 г. по дело Antillean Rice Mills и др./Комисия, C-390/95 P, Recueil, стр. I-769, точки 25—30, както и Решение на Първоинстанционния съд от 14 септември 1995 г. по дело Antillean Rice Mills и др./Комисия, T-480/93 и T-483/93, Recueil, стр. II-2305, точка 67 и Решение на Първоинстанционния съд от 17 януари 2002 г. по дело Rica Foods/Комисия, T-47/00, Recueil, стр. II-113, точка 41.

32 — Съдът е приел за допустима жалбата на две дружества — вносители на зърнени храни в Германия, срещу решение на Комисията, което разрешава на тази държава-членка да приеме защитни мерки с обратно действие, въз основа на които техните лицензии за внос са отхвърлени.

становище и в Решение по дело Bock/Комисия [33], както и в Решение по дело Agricola commerciale olio и др./Комисия и в Решение по дело Savma/Комисия [34].

101. В Решение по дело CAM/Комисия [35] Съдът също приема, че частноправен субект има процесуална легитимация, когато обжалваната мярка касае висящи към момента на приемането ѝ случаи и застрашава упражняването за в бъдеще на придобити права [36].

102. Тази съдебна практика е отразена и в Решение по дело Codorniu/Съвет, посочено по-горе, на което се позовава Комисията, при което дружество, учредено по испанското право, притежател на марката „Gran Cremant de Codorniu“ от 1924 г., иска отмяна на разпоредба от регламент на Съвета, с която му се забранява за определен срок да ползва означението „crémant“ [37].

103. Тази съдебна практика ми изглежда относима към дадения случай, тъй като Infront е придобило изключителните права за разпространение на Световното първенство на FIFA преди приемането на обжалвания акт и дори, както подчертава

33 — Решение от 23 ноември 1971 г. по дело 62/70, Recueil, стр. 897. В това решение Съдът е приел за допустима жалбата на дружество — вносител на хранителни продукти, срещу решение на Комисията, което позволява на Федерална република Германия да изключи от общностния режим определени продукти с произход от Китай, пуснати в свободно обръщение в страните от Бенелюкс, доколкото това решение засяга и вноса на продукти, за които е имало заявления за лицензии, висящи пред германската администрация към момента на влизане в сила на посоченото решение. Така, на 4 септември 1970 г. жалбоподателят е поискал от компетентните германски власти разрешение за внос на партида консерви китайски гъби, пуснати в свободно обръщение в Нидерландия. На 11 септември същата година властите го уведомяват, че ще отхвърлят искането му, тъй като Комисията им е издала разрешение в този смисъл. С решение от 15 септември 1970 г. Комисията е разрешила на Федерална република Германия да изключи от общностния режим не само бъдещите заявления за лиценз за внос на черни гъби с произход от Китай, но и висящите заявления за лицензии за внос.

34 — Решения от 27 ноември 1984 г., 232/81, Recueil, стр. 3881 и 264/81, Recueil, стр. 3915. Става въпрос за жалби, внесени от предприятия, спечелили процедура за обществена поръчка, срещу регламент на Комисията за отмяна на предходен регламент, на основание на който италианският орган за регулиране на пазара е пуснал в продажба известно количество зехтин. Съдът е изтъкнал, че тъй като условията са били договорени към момента на продажбата, „всяка намеса от страна на общностните институции, която пречи [на италианския орган] да изпълни задълженията си към спечелилите поръчката, избрани чрез жребий, съставлява акт, който засяга последните пряко и лично“ (Решение по дело Agricola commerciale olio и др./Комисия, точка 11 и Решение по дело Savma/Комисия, точка 11, посочени по-горе).

35 — Решение от 18 ноември 1975 г., 100/74, Recueil, стр. 1393.

36 — Става дума за дружество, което на 19 юли 1974 г. е придобило лицензия за износ на 10 000 тона ечемик, валидна до 16 октомври 1974 г. По силата на регламент на Съвета индикативната цена и интервенционната цена, приложими по-специално към зърнените храни, е следвало да бъдат повишени с 5 %, считано от 7 октомври 1974 г. Въпреки това с регламент от 4 октомври 1974 г., Комисията предвижда тази мярка да не се прилага за лицензиите за износ, издадени преди 7 октомври, като по този начин лишава жалбоподателя от възможността да се възползва от предвиденото от Съвета увеличение на цената за оставащите ѝ 3978 тона с предстоящ износ между 7 и 16 октомври. Съдът е приел жалбата срещу регламента на Комисията за допустима. Той е приел, че като отказва на дадена категория икономически оператори и за определен износ правото да се ползват от увеличената цена при субсидирането на износа, този регламент е насочен към определен и известен брой износители на зърнени храни, и че тази мярка, макар и включена в нормативен акт, засяга тези износители поради фактическото положение, в което се намират и което ги отличава от всички останали.

37 — Вж. в подкрепа на тези съображения труда на Cassia, P., *L'accès des personnes physiques ou morales au juge de la légalité des actes communautaires*, Dalloz, Paris, 2002, стр. 752, точка 964 и сл.

Първоинстанционният съд, преди влизането в сила на член 3а от Директивата, на основание на който този акт е приет.

104. Ето защо считам, че с оглед посочената съдебна практика Първоинстанционният съд законосъобразно е приел, че Infront е лично засегнато от обжалваното писмо. Жалбата срещу решението също трябва да бъде отхвърлена като неоснователна, доколкото е насочена срещу това съображение.

B — *По съдебните разноски*

105. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, и предвид искането на Infront, ако Съдът възприеме моя анализ, Комисията следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

VI — Заключение

106. Предвид гореизложените съображения предлагам на Съда да постанови следното:

„1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Комисията на Европейските общности да заплати съдебните разноски.“